

Ой у полі жито

Іван Сенченко

Мені зараз уже багато років, а тоді було тільки сім. Це дуже гарний вік. У сім років мені найбільше за все хотілося бігати. Зараз я уявляю себе таким: я білявий, стрижений матір'ю без гребінця, отже, на голові у мене густі покоси такі самі, як у всіх моїх товаришів. На мені штани з підтяжкою і ситцева сорочка з великими червоними півнями.

Сьома година ранку. Я встав і зразу вибіг надвір. Тут, надворі, літо. Тепло і сліпуче світить сонце, але земля, город, наші деревця, що ростуть у дворі понад тином, ще вогкі від роси. На городі росте картопля. Вона цвіте вже, і як же вона пахне! Я сідаю проти сонечка під стіною, заплющую очі, нюхаю цвіт картоплі і отак завмираю на півгодини. Сиджу і досипаю, гриюся, відганяю муху, яка все поривається сісти зверху на мій розбитий палець на правій нозі. Я плюю на землю, роблю з неї пластир і замазую цим пластиром виразку на пальці. Тепер хай собі скільки хоче сідає та муха, але разом з цим клопотом тікають і мої дрімки. Я розплющую остаточно очі, схоплююся і, схопившись, відразу почуваю, як мені їсти хочеться! В хаті біля печі порається мама. Я вхожу в хату і кажу: <